

[Steen Folke]

Jeg synes unægtelig, det er meget trist, hvis denne debat ender med vedtagelse af den dagsorden, som socialdemokratiet har fremsat, særlig trist i lyset af alt det, der er gået forud. Indholdet i den dagsorden, der er foreslået nu, er jo stort set, at alt skal blive ved det gamle. Det er det, der står i denne dagsorden. Der skal ikke foretages væsentlige ændringer af noget som helst, og det efter at man under stor ståhej for et par år siden, godt og vel, nedsatte et udvalg til at kulegrave u-landsbistanden og principperne for den. Der kom en betænkning ud af det, og der kom efterhånden en ganske omfattende debat om dansk u-landsbistand – også her på det seneste – med en masse bidrag, en masse deltagere. Der er et bredt engagement i disse problemer ude omkring, men herinde er der mildest talt ikke meget engagement i debatten om disse spørgsmål, og det, som det tyder på nu, er altså, at man vedtager, at alt stort set skal forblive ved det gamle. Ikke nogen ændret formålsparagraf – det var en af de vigtigste anbefalinger fra Ole Bang-udvalget. Ingen ændret fordeling mellem multi- og bilateral bistand. O.k., det er bedre, end hvad man ellers kunne frygte. Ophævelse af fastfrysningen af bidraget til UNDP. Ja, et lille bitte fremskridt, men det er unægtelig uvist, hvor meget der bliver tale om på den konto. Og så en drastisk forøgelse af statslånsgrænsen, hvilket må betragtes som et klart tilbageskridt. Endelig lidt om at styrke det folkelige oplysningsarbejde; det er da meget godt, men nu forstår man, at det skal ske ved, at Danidabevillingen bliver taget af bistandsmidlerne, hvilket vi vil protestere imod.

Til gengæld er vi altså tilfredse med, at det beløb, der er tilovers til den mere folkelige oplysningsindsats, faktisk bliver lidt større, men det er unægtelig bagataller i den store sammenhæng.

Vi synes, det er yderst beklageligt, at hele den omfattende debat, der har været, fuser ud i en vedtagelse af sådan en dagsorden her endnu en gang i smukt – eller ikke særlig smukt – samarbejde mellem socialdemokratiet og de borgerlige partier. Vi mener, at der i det mindste anstændigvis burde have været stærke kræfter i socialdemokratiet, der ville tage Ole Bang-udvalgets arbejde alvorligt. Det var den socialdemokratiske regering, der i sin tid nedsatte udvalget. Der er kommet en

beretning med en række specificerede forslag. Dem har man fuldstændig lagt til side, for ikke at sige, at dem har man fejlet af bordet. Der er intet af det udvalgsarbejde, der reelt er indeholdt i den dagsorden, man vil have vedtaget i dag.

I modsætning til socialdemokratiet og selvsagt de borgerlige partier mener vi, at man burde have taget Ole Bang-udvalgets arbejde alvorligt. Vi synes ikke, det var vidtgående nok, langtfra, vi synes, det var nogle meget beskedne forslag, der blev fremsat af udvalget til ændringer af bistanden, nogle ændringer, som ikke ville have ændret den samlede bistand radikalt, men som alligevel ville have betydet nogle forbedringer på en række punkter, hvis man havde taget det alvorligt. Det har man ikke. Vi har prøvet at tage det alvorligt, og vi vil også tage det alvorligt på den måde, at vi vil stille vores eget forslag om motiveret dagsorden sammen med socialistisk folkeparti.

Vi synes, at man skal tage nogle af de vigtigste forslag fra Ole Bang-udvalget og faktisk gå ind for de forbedringer, der vil ligge i dem på en række væsentlige punkter. Det er spørgsmålet om præcisering af formålsparagraffen, det er spørgsmålet om at præcisere, at der skal være en stigningstakt, ikke bare noget uforpligtende. Men efter det formål, som præciseres i bistandens formålsparagraf, skal der indføres en bestemt stigningstakt med henblik på at indhente både den ene procent i 1990 og de to procent af BNP, som Ole Bang-udvalgets store flertal har foreslået for år 2000. Vi synes, det er vigtigt at gå ind for tankerne fra udvalget om at begrænse EF-bistanden, som er dårligere og dyrere end anden bistand, og som i øvrigt, vil jeg gerne tilføje, indgår i EFs almindelige nykolonialistiske forsøg på at fastholde tidligere engelske og franske kolonier i et særligt samarbejde med EF.

Vi synes, det er vigtigt at pege på, at UNDP-bistanden skal forøges væsentligt, ikke blot at man skal holde op med den fastfrysning, der helt urimeligt har ramt netop dette program siden 1979. Der er brug for at indhente et efterslæb her. Der er brug for en drastisk forøgelse af bistanden gennem UNDP, og der er brug for at fastholde statslånsgrænsen. Egentlig vil jeg sige for vores eget vedkommende, at vi så helst statslånsgrænsen principielt fastholdt på 550 dollars,